

ZLOMY A PĀ~ELOMY - II.

ĀsterĀ½, 16 Ā™Ā-jen 2012

Existuje v Ā¼ivotĀ› lidském pár významných dní. A osmnáctiny mezi nĀ› docela urĀ•itĀ› patĀ™í. ObzvlášĀ¥, pokud jsou osmnáctiny nĀ›koho, jako je Myška. ObĀ•as po ní kouknu, jen tak letmo a napadá mĀ›, Ā¼e se opravdu nĀ›jak zĀ¼eĀ~štuje. NechtĀ›l bych s ní tyhle leta neproĀ¼ít. Naplánovali jsme pro ni hned nĀ›kolik oslav.

„Mluvil jsem vĀ•era s Pavlem, mám tĀ› pozdravovat,“ oznámil jsem po ránu Pavlince. „Ān pozdravuj .. i od Majdy.“ Malá mĀ›la asi tendenci rovnou i zamávat, ale moĀ¼ná se jen ohánĀ›la pro další pĀ™ídĀ›l. Asi urĀ•itĀ›, protoĀ¼e mého druhého syna ještĀ› ani nevidĀ›la. „Co kdybychom vyrazili za JiĀ™ bychom tak zaĀ•it ty MyšĀ•iny oslavy.“ UrĀ•itĀ› jsem tady nĀ›kde vĀ•era mĀ›l ponoĀ¼ky. JenĀ¼e zapon neuvĀ›Ā™itelnej Ā¼enskej zlovyk, všechny ūĀ•elnĀ› odloĀ¼ené ponoĀ¼ky uklízet. „Jestli hledáš tak jsem je samozĀ™ejmĀ› hodila do prádla.“ „No a jak si je teĀ• mám vzít, kdyĀ¼ uĀ¼ jsou ve špínĀ›?“ poškádlil jsem Pavlínu. „Jirkol“ „Jo, já vím, dĀ›lám si srandu. jak, pojedem?“ Moc bych na to nevsadil. Pavlína vychází s mojí sestrou Ā™eknĀ›me, jakĀ¼tak. Ale docela urĀ•itĀ› setkání s ní netouĀ¼í. „No vieš ... Majdalena má asi trochu rýmu...“ „Rozumím.“ OponoĀ¼kovan jsem k ní dorazil a dal jí pus. „NeĀ™eš to. Stavíme se v Praze pro Pavla a zajedem k ní. UrĀ•itĀ› má pro Myšku nĀ›jaký superdar, a uĀ¼ jsme ji dlouho nevidĀ›li.“ Má hroznĀ› krásný oĀ•i, kdyĀ¼ podĀ›kovat. To je asi ten dĀ›vod, proĀ• bych pro ní skoĀ•il tĀ™eba do Labe. A nebo do Orlice. V práci mĀ› pĀ™ KĀ™eĀ•kodlak. „Nebude mít Myška nĀ›jaký dĀ›leĀ¼itý narozeniny?“ „No jo, osmná „To bude chtít nĀ›jakej dar.“ PĀ™emek nĀ›co napĀ™ zaslechl a hned se pĀ™idal. „NemĀ›Ā¼u, kolauduju.“ Tak jo. „TakĀ¼e pánové ... vzhledem k tomu, Ā¼e jste byli Ā•asteĀ•nĀ› na kdyĀ¼ jsme se sem naplavili ... tak mĀ› napadlo, Ā¼e bychom mohli i tu osmnáctku mojí dcery oslavit pohromadĀ›. Co vy na to?“ „Já jsem pro,“ Ā™ekl KĀ™eĀ•kodlak obratem a k nĀ›mu se pĀ™idal i Milan. „Ne vidíš,“ dodal. „A koneĀ•nĀ› se taky potkaj naše králice.“ „Tak to nemĀ›Ā¼e neudĀ›lat. PĀ™ijede i tvoje paní?“ „Mohla by. Ale dorazí asi aĀ¼ veĀ•er, jen na chvílku. Má nĀ›jaký zpívání mĀ›stĀ›.“ Zavolal jsem Myšce kolem poledne a nabídl jí opatrnĀ› moĀ¼nost toho, Ā¼e se kluci staví. .. a bude mít kĀ™eĀ•kodlak s sebou králici?“ MoĀ¼ná jsem se s tou její dospĀ›lostí unáhnil. Ale zas na druhou stranu Ā•lovĀ›k by si mĀ›l nĀ›jakou tu dávkou dĀ›tství v sobĀ› uchovat celej Ā¼ivot. PoĀ™ád lepší jak vyraĀ¼ená zaraĀ¼ená v padesáti. „Poslouchej ... tĀ™eba bys mohla udĀ›lat nĀ›co jako pozvánku pro ty, co chceš aby dorazili.“ „SkvĀ›lej nápad. Tak já nĀ›co splachtím. A bude dort?“ SamozĀ™ejmĀ›. UĀ¼ Pavlínka umí strašnĀ› dobrý. A vzhledem k tomu, Ā¼e mi dlouhodobý cukr skonĀ•il pĀ™i posledním mĀ›Ā™ení nĀ›kde kolik, tak si ho taky uĀ¼iju. U JiĀ™iny jsme pobyli pátek a sobotu. A i kdyĀ¼ u ní bylo skvĀ›le, uĀ¼ jsem se nemohl do budem aspoĀ• na tĀ›ch hradeckých okruzích. Tohle mĀ›sto má zvláštní kouzlo. PĀ™itáhne si vás a nepustí. Pochopil jsem, co znamená výraz, hradeckej votrok. „Myško .. pĀ™emýšlela jsem, co ti k tĀ›m osmnáctinám dát. Je to pro tebe významný den ..“ a pak ještĀ› chvíli pokračĀ•ovala. Napadlo mĀ›, jestli ten projev s tvou svojí uĀ•itelskou dĀ›sledností náhodou netrénovala pĀ™edem. „.. a nakonec mĀ› napadlo, Ā¼e bys mĀ›la dostat nĀ›výjimeĀ•ného. Snad se ti to bude líbit.“ Podala ji etuji a já tušil, Ā¼e to bude stát za to. „Ouu ...,“ vzdychla Myška, sotva ji otevĀ™ela. „JiĀ™inko ... to je nádhera.“ UvnitĀ™ byl pr takový, co se hodí k osmnáctinám. „HlavnĀ›, aby ti byl Myško, ukaĀ¼?“ Holky se na chvíli s k sobĀ› a manévrovaly s prstenem. Vzal jsem Pavlíka a šli jsme chvíli ven. „Tak jak je v Praze?“ „Ale jo, veselo.“ „A v RychnovĀ›?“ „Asi taky.“ NechtĀ›l jsem vyprávĀ›t. Chvíli jsme mlĀ•eli. „Mamina nĀ›co Myšce poslala?“ zeptal se Pavel. „Jo. PĀ™ání. S tím, Ā¼e kdyĀ¼ u ní dva a pĀ™ roku nebyla, tak neví, co jí má koupit.“ „Myš ní?“ „Tak nĀ›jak.“ „Snad se mohla pĀ™ijet podívat spíš ona, ne?“ neĀ™íkej. Zkusili jsme poĀ¼adat ještĀ› naposled o zvyšení alimentĀ›, teĀ• uĀ¼ by si to musela s maminou za sama.“ „A dopadli jste jak?“ „StandardnĀ›. Oznámila, Ā¼e je zase v hmotné nouzi, a nemyslí, Ā¼e by Myška za ty dva roky mĀ›la mít nĀ›jaké zvyšené náklady.“ Pavel se zasmál. „Herdek, ty mám i já. Víš,, jak se zdraĀ¼ily energie?“ To si piš,, Ā¼e to vím. A asi není moc v tomhle státĀ›, kteĀ™í by si toho nevšimli. Telefon. „Ano Pavlíno?“ „ a mám chvíliĀ•ku. Co dĀ›láte?“ „Zrovna vybalujeme dárky od JiĀ™ky.“ „To je fajn. Já nevím, Ā•o jej koupím.“ „Lásko .. nelam si s tím hlavu. UdĀ›lej ten skvĀ›lej dort a není co Ā™ešit.“ „Ten uĀ¼ je skoro hotový. Ale nĀ›co ode mnĀ› dostat musí. A já uĀ¼ moĀ¼ná viem Ā•o,“ rozesmála se Pavlínka „Miluju tĀ›. HroznĀ› moc. A za chvílku uĀ¼ vyrazíme. NemĀ›Ā¼u se doĀ•kat.“ „DojeĀ•te dobĀ™e, Dojeli jsme skvĀ›le. Pavla jsme vyhodili u kamaráda na svatbĀ› a cestou jsme vynechali mcdonalda – po dvou dnech u JiĀ™ky by se nám prostĀ› nikam nic uĀ¼ nevešlo. Miluju tu vĀ›ní doma, kdyĀ¼ tam nĀ›kdo na mnĀ› Ā• nedá popsat, prostĀ› se musí nadechnout. A je v ní všechno, co jsem kdy chtĀ›l. Snad si tyhle chvíle za tĀ›ch pár let šíleností zaslouĀ¼íme. Docela urĀ•itĀ› jo. Všichni.

ROMAN